

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Miasta Ł.
przeciwko C. z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiąc siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 lutego 2016 r., którym zasądzono na jego rzecz od pozwanej kwotę 47 722, 21 zł tytułem części opłaty za użytkowanie wieczyste, za 2014 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r., a w pozostałej części, od kiedy użytkownikiem stał się następca prawny pozwanej, powództwo oddalono.

Powód w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazał przyczynę objętą art. 398⁹

§ 1 pkt 2 k.p.c. Potrzebę ujednolicenia wykładni przepisów odniósł do art. 238 k.c. i art. 71 ust. 1 i 4 u.g.n., zaznaczył, że budzą one także poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów. Wskazał na to, że w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r., I CSK 692/09 i z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 284/12 oraz innych zostało przyjęte, iż odpowiedzialność za uregulowanie opłaty za użytkowanie wieczyste ponosi zarówno zbywca tego prawa, jak i nabywca, co prowadzi do jej podzielenia. Do tego czasu opłata za użytkowanie wieczyste była płacona jednorazowo z góry za cały rok w ściśle określonym terminie. Możliwość jej proporcjonalnego zmniejszenia dotyczyła jedynie sytuacji wygaśnięcia prawa użytkowania wieczystego (art. 77 ust. 6 u.g.n.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący

powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Wniosek i jego uzasadnienie nie zawierają argumentów przemawiających za istnieniem wątpliwości interpretacyjnych w odniesieniu do wskazanych przepisów, jak też, że na tym tle dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie sądów. Kwestia regulowania opłaty rocznej w przypadkach wygaśnięcia użytkowania wieczystego, także gdy jest ono następstwem zbycia go innemu podmiotowi, była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego. Począwszy od wyroku z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CK 244/02 (OSNC 21005, nr 1, poz. 14) ukształtowała się linia orzecznicza, przyjmująca, iż obowiązek uiszczenia opłaty jest ściśle związany z korzystaniem z gruntu przez użytkownika wieczystego, co prowadzi do wniosku, że opłata stanowi świadczenie podzielne. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2004 r., III CZP 47/04 (OSNC 2005, nr 5, poz. 74) oraz w wyrokach z dnia 25 listopada 2010 r., I CSK 692/09 (OSNC-ZD 2011, nr 2, poz. 45; z dnia 12 lutego 2014 r., IV CSK 284/13 (niepubl.) przyjęty pogląd został potwierdzony. Skarżący kwestionując takie zapatrywanie, nie przywołał orzeczeń, w których zastosowano odmienne podejście do tego problemu. W uzasadnieniu wniosku brak argumentów natury prawnej, przemawiających za koniecznością zmiany dotychczas prezentowanego poglądu i ponownego podjęcia tej kwestii. Nie było zatem podstaw do uznania, że rzeczywiście występuje przesłanka objęta art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 309¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.